

се реши на това и оправдава—
ше желанието си.

Тя сравняваше миналото си
със настоящето и намъри, че
откакъ срещна Павла, за нея
изгрѣя ново слънце въ живота.
Всѣки день ѝ носѣше неznайни
радости; всѣка вечеръ я осѣ-
няваха небивали надежди. Едва
сега тя разбираше, че живота
е градина де благоухаятъ аро-
матни цвѣтя и птичкитѣ пѣятъ
чаровни пѣсни.

А дойдеше ли вечеръ и под-
ранилъ месечко се покаже надъ
стихнали градини, тя заставахе
на прозореца, съзерцаваше не-
бето, слушаше нощта и едва
сега разбра какви приказки
разправя на душата мълчели-
вата нощъ и колко таинствено
и обайно е небето съ своитѣ
далечни звезди.

И това тя разбра отъ какъ
се срещна съ Павла